

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ

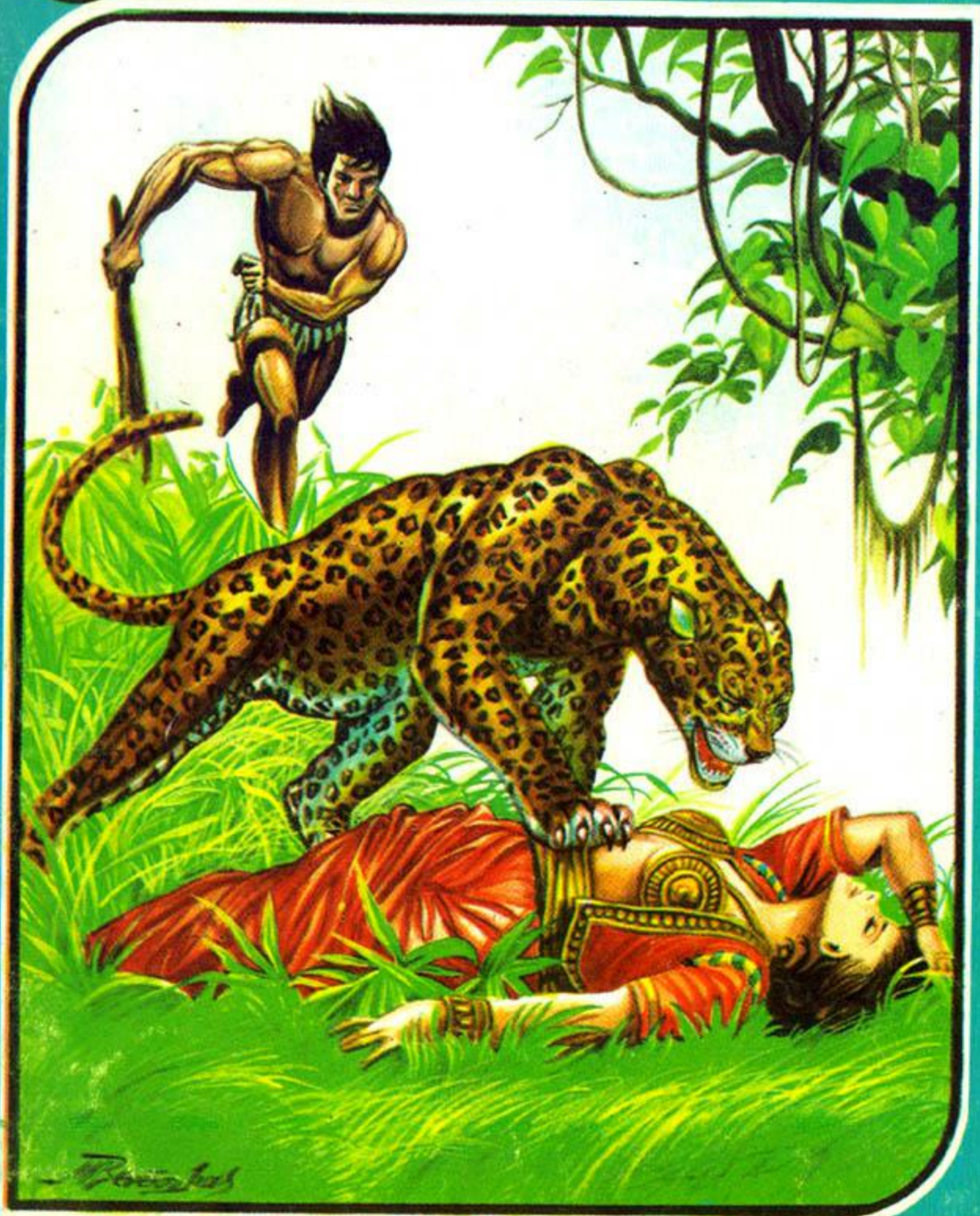
Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

15

12 ΔΡΧ.

ΤΟ ΤΑΜ-ΤΑΜ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΣΥΝΑΡΓΑΣΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ

Κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ, ξανά κοντά σας,
οι θρυλικοί

ΓΚΟΥΡΤΑΡΖΑΝ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

έξωφύλλο—έσωτ. εικονογράφηση

ΜΙΧΑΛΗ ΒΕΝΕΤΟΥΛΙΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276

Τό ΤΑΜ-ΤΑΜ Του Προσότη

Φωνή στο σκοτάδι

- Ποκοπικό!... Ποκοπικό!...
Περασμένα μεσάνυχτα. Κοντεύει νά ξημερώσει. Βρισκόμαστε στο έσωτερικό τής σπηλιάς του Γκαούρ.

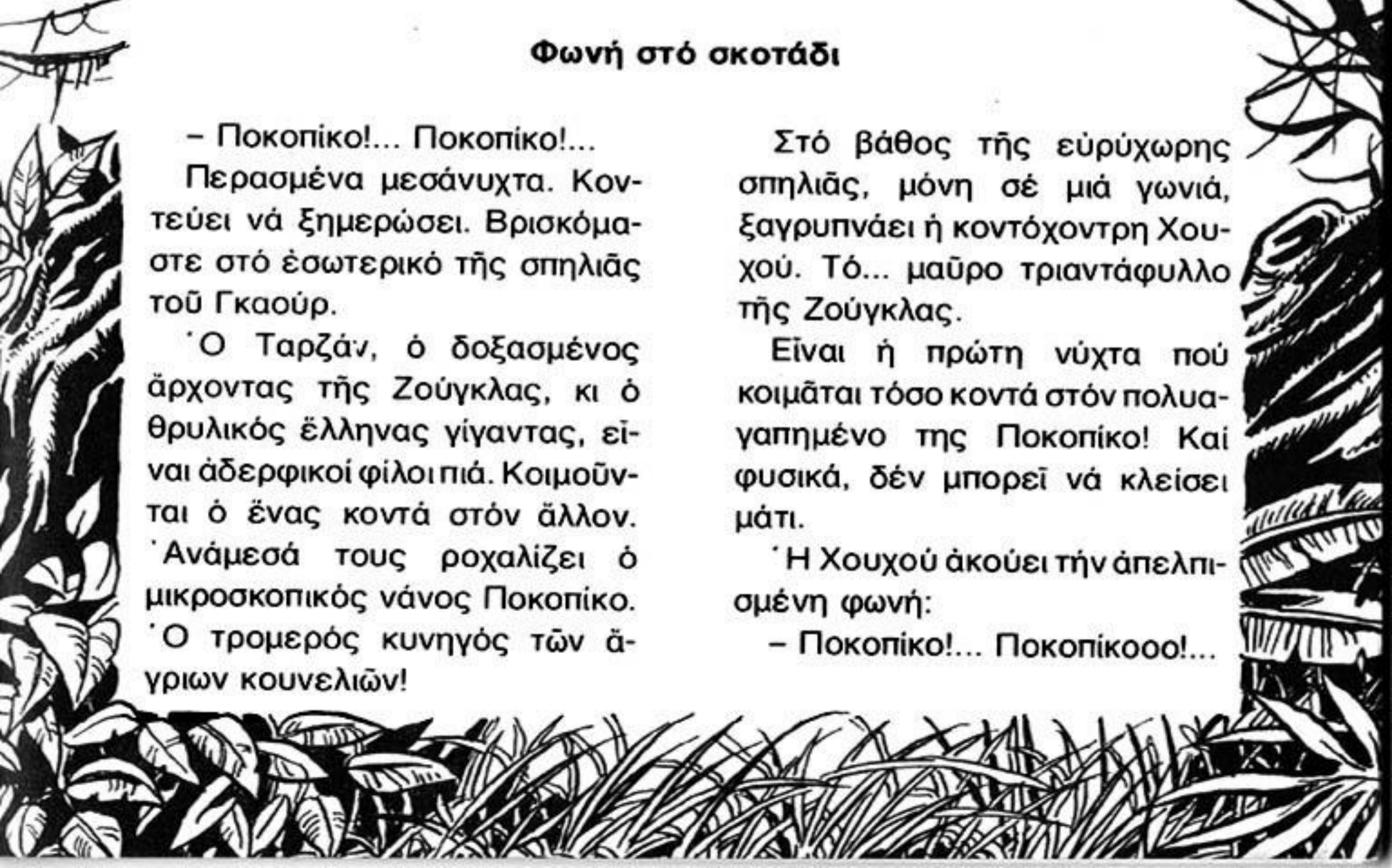
Ο Ταρζάν, ο δοξασμένος άρχοντας τής Ζούγκλας, κι ο θρυλικός έλληνας γίγαντας, είναι άδερφικοί φίλοι πιά. Κοιμούνται ο ένας κοντά στον άλλον. Άνάμεσά τους ροχαλίζει ο μικροσκοπικός νάνος Ποκοπικό. Ο τρομερός κυνηγός τών άγριων κουνελιών!

Στό βάθος τής εύρύχωρης σπηλιάς, μόνη σέ μιά γωνιά, ξαγρυπνάει ή κοντόχοντρη Χουχού. Τό... μαύρο τριαντάφυλλο τής Ζούγκλας.

Είναι ή πρώτη νύχτα πού κοιμάται τόσο κοντά στον πολυαγαπημένο της Ποκοπικό! Καί φυσικά, δέν μπορεί νά κλείσει μάτι.

Η Χουχού άκούει τήν άπελπισμένη φωνή:

- Ποκοπικό!... Ποκοπικόοο!...

Γρήγορα σηκώνεται απ' τὰ χορταρένια στρωσίδια της. Πλησιάζει τόν κοιμισμένο Ποκοπίκο. Τόν ξυπνάει. Τοῦ ψιθυρίζει:

– Κάποιος σοῦ ζητάει βοήθεια!... Πάρε τή χατζάρα σου. Τρέξε νά τόν σώσεις!

Τήν ἴδια στιγμή, ἡ φωνή τοῦ ἄγνωστου ξανακούγεται:

– Ποκοπίκο!... Ποκοπίκοοο!...

Ὁ νάνος ἀφουγκράζεται τρομαγμένος. Γυρίζει ἀπό τ' ἄλλο πλευρό. Μουρμουρίζει:

– Ἄφοῦ φωνάζει τόν... Γκαούρ. Τί ξυπνάς ἐμένα!...

Ἡ Χουχού κλονίζεται. Μπορεῖ νά ἔκανε καί λάθος. Τεντώνει τώρα τ' αὐτί της. Θέλει ν' ἀκούσει καλύτερα.

Κι ἀλήθεια!.. Σέ λίγες στιγμές, ἡ ἴδια φωνή ξανακούγεται:

– Γκαούρ!... Γκαασούρ!...

– Τό ἔπα κι ἔγινε, μουρμουρίζει ὁ Ποκοπίκο.

Σβέλτος σηκώνεται πάνω. Κοιτάζει τούς δύο γίγαντες πού κοιμοῦνται πλάι-πλάι.

– Γιά δές ἀγάπες, λέει στή Χουχού. Καλά πού εἶχα μπεῖ ἀνάμεσά τους. Ἄλλιῶς θά ἀγκαλιαζόντουσαν.

Ἦστερα ξυπνάει τόν Γκαούρ:

– Κάποιος σέ ζητάει!..

Ὁ μελαψός γίγαντας πετιέται ὀρθός. Ἀκούει κι αὐτός τή φωνή.

– Πάω νά δῶ, μουρμουρίζει.

Κι ἀκράτητος σάν κεραυνός, κατεβαίνει τούς τρομαχτικούς βράχους.

Ἕνας μαῦρος ἰθαγενής τόν περιμένει κάτω.

– Γκαούρ, τοῦ λέει. Ἡ Ταταμπού κινδυνεύει!... Πρόφτασε νά τή σώσεις!..

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ζούγκλας

Πέρα απ' τό μεγάλο ποτάμι μέ τούς κροκόδειλους, πού χωρίζει στά δύο τήν παρθένα Ζούγκλα, ζεῖ καί βασιλεύει ἡ θρυλική καί κοσμοξακουσμένη Ταταμπού.

Εἶναι μιά γιγαντόσωμη καί πανώρια μελαψή κοπέλα. Δεκαοχτώ χρόνων. Μέ μακριά, κατάμαυρα σγουρά μαλλιά. Ἡ ματιά της περήφανη σάν τοῦ ἀετοῦ. Τό θάρρος καί τή δύναμή της θά ζήλευαν καί τά λιοντάρια!

Γεννήθηκε καί μεγάλωσε στήν ἄγρια Ζούγκλα. Πατέρας της ὁ ἀρχηγός μιᾶς μελαψῆς φυλῆς ἀπόγονων τοῦ Μεγαλέξαντρου. Μάνα της μιά ἑλληνίδα λευκή γυναίκα. Εἶχε φτάσει στή Ζούγκλα συνοδεύοντας κάποιον πατριώτη της, κυνηγό ἄγριων θηρίων...

Ὁ φύλαρχος τήν εἶδε κάποτε. Τήν ἀγάπησε. Καί μιά σκοτεινή νύχτα τήν ἄρπαξε απ' τόν

καταυλισμό του ἑλληνα κυνηγοῦ. Τὴν ἔφερε στό χορταρένιο παλάτι του. Καί σιγά-σιγά, κατάφερε νά τόν ἀγαπήσει κι ἐκείνη...

Τόν τρίτο χρόνο ἡ πανώρια κι ἀτρόμητη ἑλληνίδα χάρισε στό μελαψό φύλαρχο ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι. Τοῦ ἔδωσαν τ' ὄνομα Ταταμπού. Στή γλώσσα τους θά πεῖ Σίφουνας. Κι αὐτό, γιατί ἔδειχνε πώς θά γίνει ὀρμητική, ἀτρόμητη!

Ἀργότερα, ὁ φύλαρχος κι ἡ γυναίκα του ἔμαθαν πώς ὁ ἑλληνας κυνηγός μέ τὴν ἰθαγενή συντρόφισσά του καί τό μικρό

ἀγοράκι τους, εἶχαν χαθεῖ. Μιά τρομερή γορίλαινα σπάρραξε τόν πατέρα καί τὴ μάνα. Κι εἶχε ἀρπάξει τό μονάκριβο παιδί της.

Ἡ Ταταμπού μεγαλώνει σάν βασιλοπούλα. Φτάνει νά γίνει δεκάξι χρόνων. Ξέρει νά μιλάει τίς γλώσσες τῶν ἰθαγενῶν. Ξέρει ἀκόμα καί τὴ δύσκολη γλώσσα τῆς μητέρας της. Τὴν ἑλληνική.

Κάποτε, ἓνας λευκός ἄντρας βλέπει τὴν πανώρια Ταταμπού. Θέλει νά τὴν ἀρπάξει. Νά τὴν κάνει σκλάβα του. Ἡ μελαψή νέα τρέχει νά σωθεῖ.

Ὁ λευκός ξένος τὴν κυνη-

Κι ἀκράτητος σάν κεραυνός, κατεβαίνει τοὺς τρομακτικούς βράχους.

γάει. Μά κουτσαίνει έλαφρά άπ' τό δεξί του πόδι. "Έτσι, ή Ταταμπού καταφέρνει νά τρέχει πίο γρήγορα άπ' αυτόν. Φτάνει στό παλάτι του πατέρα της. 'Ο φύλαρχος, ή λευκή γυναίκα του, κι όσοι άνθρωποι τους βρίσκονται εκεί, βγαίνουν νά χτυπηθοῦν μέ τόν άρπαγα. Μά ό λευκός άντρας είναι τρομερά δυνατός. Τούς σκοτώνει όλους. "Υστερα, ψάχνει νά βρει τή μελαπή κοπέλα. 'Εκείνη έχει σκαρφλώσει στην κορφή ενός ψηλού δέντρου. "Αδिका κουράζεται νά τή βρει. Τέλος, φεύγει άπραχτος. Τά χέρια του στάζουν άπ' τό αίμα τόσων άδικοσκοτωμένων.

Πάνω άπ' τό δέντρο, ή Ταταμπού τόν κοιτάζει λαιμαργα. Θέλει νά συγκρατήσει ζωντανή τήν εικόνα του. Κάποτε θά τόν έκδικηθεί. Σκληρά, άπάνθρωπα!...

'Από τότε, παρατάει τό έρημο παλάτι τους.

Ζει μονάχη σέ μία ψηλή, άπρόσιτη σπηλιά. "Ένα φονικό μαχαίρι είναι ό άχώριστος σύντροφός της.

"Έτσι, περνοῦν δυό όλόκληρα χρόνια. 'Η Ταταμπού είναι τώρα δεκαοχτώ χρόνων. Στό διάστημα αυτό, γίνεται μία γιγαντόσωμη κοπέλα. 'Αφάνταστα όμορφη.

Δυνατή! Γενναία! 'Ατρόμητη!

Κανένας άντρας δέν τολμά νά τά βάλει μαζί της. "Ανθρωποι και θηριά παραμερίζουν στό διάβα της.

Οι ίθαγενείς τή φοβοῦνται σάν Θεό.

Είναι για όλους ή τρομερή Ταταμπού!... 'Η πανώρια βασίλισσα τής Ζούγκλας.

"Ομως, ή άτρόμητη κοπέλα ζει μ' ένα μονάχα σκοπό. Νά έκδικηθεί τόν άγνωστο λευκό. Τόν κακούργο πού σκότωσε τόν πατέρα της. Τή μητέρα της...

'Ακούραστη ψάχνει τ' άτέλειωτα δάση τής παρθένας περιοχής. Ζητάει ν' ανακαλύψει τά ίχνη του.

Στά χέρια του μαύρου Μουχούμ

'Η φήμη και τό όνομα τής Ταταμπού έχουν φτάσει μέχρι τόν Ταρζάν και τόν Γκαούρ.

Πολλές φορές άκούνε ίθαγενείς πού τήν είδαν, νά μιλάνε μέ θαυμασμό και δέος γι' αυτήν.

Ξέρουν πώς είναι όμορφη, περήφανη, γενναία, άτρόμητη!...

"Ομως, ποτέ δέν κατάφεραν νά τήν άντικρίσουν.

'Η Ταταμπού ζει στην πέρα Ζούγκλα. Τούς χωρίζει τό βαθύ και φαρδύ ποτάμι μέ τούς

κροκόδειλους. Γιά νά τό περάσει κανείς, χρειάζεται μεγάλη βάρκα. Ούτε ό Ταρζάν, ούτε ό Γκαούρ έχουν τέτοιο πλεούμενο.

Στιγμή, λοιπόν, όπως είπαμε, δέν μένει ή Ταταμπού άπραγη. Μονάχη, μέ συντροφιά τό φονικό μαχαίρι της, περιπλανιέται στήν άγρια Ζούγκλα. Ψάχνει γιά τό θανάσιμο έχθρό της. Τόν κακοῦργο λευκό άντρα... Όμως, ποτέ, σέ κανένα δέν έχει μιλήσει γι' αυτόν!... Κανείς δέν ξέρει τό ήφαιστείο τής έκδίκη-

φάλα γέρικου δέντρου. Καί γρήγορα βυθίζεται σέ βαρύ ύπνο...

Σέ λίγο, όμως, ξυπνά τρομαγμένη. Κάνει νά τραβήξει τό μαχαίρι της. Μά δέν προφταίνει. Γύρω της βρίσκεται ένα μπουλούκι από μαύρους ίθαγενείς. Τήν τραβοῦν βάνουσα άπ' τήν κουφάλα τοῦ δέντρου. Μέ γερά χορτόσχοινα τής δένουν χέρια καί ποδάρια!.. Κι όλοι μαζί προχωροῦν.

Ή άτρόμητη Έλληνίδα πρώτη φορά βρίσκεται σέ τόσο

σης πού βράζει στά στήθια της.

Έτσι, κάποτε ξεμακραίνει περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Καί μιά νύχτα, χωρίς νά τό καταλάβει, φτάνει στίς όχθες ενός μεγάλου ποταμιού. Είναι εκείνο πού χωρίζει στά δύο τήν άπέραντη παρθένα Ζούγκλα.

Ή πανώρια καί γιγαντόσωμη Έλληνίδα νιώθει άπ' τήν πορεία μεγάλη κούραση κι έξάντληση. Γιά νά περάσει τή νύχτα της κρύβεται σέ μιά ευρύχωρη κού-

δύσκολη θέση... Οὐρλιάζει σάν πληγωμένο θεριό! Τά κατάσπρα μαργαριταρένια δόντια της τρίζουν άπαίσια. Κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες νά λευτερωθεί.

Σέ μιά στιγμή, δαγκώνει τό άριστερό χέρι ενός άπ' τούς μαύρους πού τή σηκώνουν. Ένα κομμάτι ματωμένης σάρκας φτύνει άπ' τό στόμα της. Ό ίθαγενής οὐρλιάζει άπ' τόν πόνο. Μέ τό τό δεξιό του χέρι τής

δίνει τρομερό χτύπημα στο κεφάλι. Μένει άναίσθητη. Έτσι ήσυχάζει.

Σάν συνέρχεται, βρίσκεται στο έσωτερικό χορταρένιου παλατιού. Είναι δεμένη πάντα. Μάξαπλωμένη τώρα πάνω σέ ξερά, μαλακά χορτάρια. Αντίκρου της ένας άπαισιος και τερατόμορφος φύλαρχος. Ο τρομερός Μουχούμ!.. Η Ταταμπού δέν τον έχει ξαναδει. Μά τον άναγνωρίζει. Ξέρει καλά ποιός είναι... Πολλοί ίθαγενείς τής έχουνε μιλήσει γι' αυτόν. Είναι ένας μεσόκοπος μαύρος, ώς πενήντα χρόνων... Έχει καρδιά σάν πέτρα. Ψυχή μαύρη σάν τό κάρβουνο!... Τά χείλια του στάζουν φαρμάκι. Τά χέρια του αίμα!

– Ταταμπού, τής λέει χαμογελώντας άπαισία. Είσαι πιό όμορφη άπ' όσο είχα άκούσει νά λένε... Θέλεις νά γίνεις συντρόφισσά μου; Νά σέ κάνω βασίλισσα;

Η άτρόμητη Έλληνίδα δέν άποκρίνεται. Τοῦ ρίχνει μόνο μία ματιά γεμάτη άηδία και περιφρόνηση...

Εκείνη τή στιγμή, μπαίνει στην πρωτόγονη αίθουσα τοῦ χορταρένιου παλατιού, ένας γεροδεμένος νεαρός άράπης. Η Ταταμπού καταλαβαίνει. Είναι γιός τοῦ άπαισιου φύλαρχου.

Έχει άκούσει και τ' όνομά του. Προσπαθει νά τό θυμηθει.

Ο διάδοχος ρίχνει μία ματιά γεμάτη θαυμασμό στην πανώρια κόρη.

Η έξυπνη μελαπή έλληνίδα καταστρώνει γρήγορα τό σχέδιό της.

– Μουχούμ, λέει στο φύλαρχο. Αυτό πού μου ζητάς ποτέ δέ θά γίνει... Είσαι ένας άσχημος γέρος. Σέ σιχαίνομαι... Έγώ άγαπώ τον πανώριο γιό σου. Τό διάδοχο Λείβαν. Γι' αυτόν κινδύνεψα περνώντας μονάχη τήν άγρια Ζούγκλα. Αυτόν ήρθα νά συναντήσω... Νά γίνω σκλάβά τής άγάπης του!..

Τό πρόσωπο τοῦ νεαροῦ μαύρου λάμπει τώρα από περηφάνια.

– Λείβαν, πήγαιν' έξω, μουγκρίζει ό φύλαρχος.

Η όμορφιά τής Ταταμπού τυφλώνει τό γιό.

– Έσύ νά φύγεις, τ' άποκρίνεται. Η μελαπή κοπέλα είναι δική μου.

Ο Μουχούμ τραβάει τό μαχαίρι του. Ο Λείβαν τό δικό του.

Τρομερή πάλη αρχίζει. Πατέρας και γιός χτυπιούνται μέ λύσσα. Εκείνος πού θά βγει ζωντανός, θά κερδίσει τήν πανώρια Ταταμπού.

Σέ μία στιγμή, ό γιός τραυμα-

Ὁ Μαχούμ τραβάει τό μαχαίρι του.

τίζει τόν πατέρα. Ὁ ἀπαίσιος Μουχούμ σωριάζεται κάτω οὐρλιάζοντας.

Ὁ Λείβαν τόν παρατάει. Σκύβει στή δεμένη χεροπόδαρα γυναίκα. Μέ τό ματωμένο μαχαίρι του κόβει γρήγορα τά χορτόσχοινα. Τή λευτερώνει.

– Πᾶμε, τῆς λέει.

Μά ἡ τελευταία λέξη πνίγεται στό λαιμό του.

Τό τραῦμα πού ἔχε δεχτεῖ ὁ φύλαρχος, δέν ἦταν θανατηφόρο. Γρήγορα μπόρεσε ν' ἀνασηκωθεί. Καί νά καρφώσει μέ λύσσα τό μαχαίρι του στή ράχη τοῦ ἀντίζηλου γιοῦ του.

Ὁ νεαρός Λείβαν σωριάζεται κάτω νεκρός.

Τρελός ἀπό χαρά ὁ ἀγασσιος πατέρας καγχάζει τώρα:

– Σέ σκότωση, σκύλε!... Σέ σκότωση!...

Κι ἀπλώνει τά μαῦρα τριχωτά μπράτσα του ν' ἀγκαλιάσει τή νέα.

Μά ἡ τρομερή ἑλληνίδα δέν κάθεται μέ σταυρωμένα τά χέρια.

Μ' ἀφάνταστη ταχύτητα τραβά τό φονικό μαχαίρι τῆς. Οἱ μαῦροι εἶχαν ξεχάσει νά τῆς τό πάρουν. Καί μέ λύσσα τό καρφώνει στήν καρδιά του.

Ένα σπαραχτικό βογκητό βγαίνει απ' τὰ χείλια τοῦ ἀπαίσιου φύλαρχου. Καί σωριάζεται ἄψυχος κάτω.

Τραγική καταδίωξη

Λεύτερη τώρα ἡ Ταταμπού βγαίνει απ' τό παλάτι. Τό βάζει στά πόδια. Σαστισμένη καθώς εἶναι, τρέχει πρός τό ποτάμι. Τήν ἴδια στιγμή, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μοχούμ μπαίνουν στήν αἴθουσα. Βλέπουν μέ φρίκη τό φύλαρχο καί τό γιό του νεκρούς. Καταλαβαίνουν πώς ἡ μελαπή γυναίκα τοὺς σκότωσε. Τρέχουν ξοπίσω της. Τήν κυνηγοῦν. Πρέπει νά τήν πιάσουν. Νά τήν γδάρουν ζωντανή!... Αὐτός εἶναι ὁ νόμος τῆς φυλῆς τους.

Μά ἡ Ταταμπού τρέχει πιά γρήγορα απ' τό ἐλάφι. Ἐτσι, σέ λίγο, φτάνει στήν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

Καί τότε καταλαβαίνει σέ τί τραγική θέση βρίσκεται. Ἄν κάνει πίσω, θά πέσει στά χέρια τῶν μανιασμένων μαύρων. Τοὺς βλέπει νά τήν κυνηγοῦν. Τοὺς ἀκούει νά οὐρλιάζουν. Ἄν προχωρήσει, θά πέσει στό ποτάμι. Στά δόντια τῶν πεινασμένων κροκόδειλων. Κι οἱ δύο θάνατοι πού τήν προσμένουν, εἶναι φριχτοί.

Σταματᾶ στήν ὄχθη γιά λίγες

στιγμές. Φαίνεται ἀναποφάσιστη.

Τέλος, προτιμᾶει τὰ δόντια τῶν θεριῶν. Τό ζωντανό γδάρσιμο τῶν μαύρων εἶναι πιά φριχτό.

Σάν τεράστιος βάτραχος βουτᾶ στό νερό. Καί ὅσο μπορεῖ πιά γρήγορα, προχωρεῖ κολυμπώντας. Εἶναι νύχτα!... Ἡ ἀπέναντι ὄχθη πού πασχίζει νά φτάσει, φαντάζει θαμπά στό χλωμό φῶς τοῦ σωμένου πιά φεγγαριοῦ.

Ξαφνικά, οἱ κροκόδειλοι μυρίζονται τό θύμα. Τρέχουν ξοπίσω της. Ἄνοιγουν λαίμαργα τὰ τεράστια στόματά τους.

Ἡ ἀτρόμητη Ταταμπού κολυμπᾶει στό νερό καλύτερα ἀπό ψάρι. Μέ γρήγορες κι ἀπότομες βουτιές, καταφέρνει στήν ἀρχή νά τοὺς ξεφεύγει. Σιγά-σιγά, ὅμως, στό κυνήγι της παίρνουν μέρος κι ἄλλοι κροκόδειλοι. Ἐτσι, γίνονται πολλοί. Τήν κυκλώνουν. Ἡ γενναία ἐλληνίδα καταλαβαίνει πώς κάποιος απ' ὄλους θά τήν ἀρπάξει.

Ἡ ἀπόγνωση φέρνει στό σαστισμένο μυαλό της μιά σωτήρια ἰδέα:

Βάζει τό μαχαίρι πού κρατᾶ στή θήκη τῆς ζώνης της.

Ἐνας απ' τοὺς κροκόδειλους πού τήν κυνηγοῦν, ξεχωρίζει απ' τοὺς ἄλλους. Εἶναι πιά μεγαλόσωμος. Πιά γρήγορος!

Ἡ Ταταμπού κάνει ἕναν ἀφάνταστα γρήγορο ἐλιγμό μέσα στό νερό. Πλησιάζει τόν τεράστιο κροκόδειλο. Μ' ἕνα πήδημα βρίσκεται καβάλα στή λεπιδωτή ράχη του. Μέ τά πόδια της ἀγκαλιάζει καί σφίγγει τήν κοιλιά του. Ἔτσι, γαντζώνεται γερά πάνω στό θεριό.

Ἀμέσως, γέρνει πρὸς τό κεφάλι τοῦ κροκόδειλου. Μέ τίς δύο της παλάμες κλείνει τά μάτια του.

Τό θεριό δέ βλέπει πιά. Γλιστράει μέ ἀφάνταστη ταχύτη-

τά δεξιά. Πρὸς τό μέρος πού βλέπει.

Ἡ μελαψή κόρη ξανακλείνει σέ λίγο τό δεξί μάτι τοῦ θεριοῦ. Καί τοῦ λευτερώνει τ' ἀριστερό. Ὁ κροκόδειλος βλέπει τώρα μόνο πρὸς τ' ἀριστερά. Καί στήν κατεύθυνση αὐτή προχωρεῖ.

Σάν ὅμως λοξοδρομήσει πολύ, ἡ Ταταμπού κλείνει πάλι τ' ἀριστερό μάτι του. Καί τοῦ ἀνοίγει τό δεξί...

Ἔτσι, μέ ἀτέλειωτα ζικ-ζάκ, φέρνει τόν κροκόδειλο στήν ἀντικρινή ὄχθη. Ἀνάλαφρη τό-

τα. Διαγράφει κύκλους μέσα στό ποτάμι.

Ἡ Ταταμπού βρίσκει τώρα ἕναν πολύ πρωτότυπο κι ἐξυπνο τρόπο νά κυβερνήσει τόν κροκόδειλο, γιά νά καταφέρει νά τή βγάλει πέρα στήν ἀντικρινή ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

Τραβᾶ τή μιά παλάμη της. Ἀφήνει ἀνοιχτό τό δεξί μάτι τοῦ τεράστιου ἐρπετοῦ. Ἐκεῖνο εἶναι φυσικό νά προχωρήσει πρὸς

τε, πηδάει ἀπ' τή ράχη του. Βγαίνει ἔξω. Ἔχει σωθεῖ.

Οἱ ἄλλοι κροκόδειλοι ἀκολουθοῦσαν βέβαια τό γιγαντόσωμο σύντροφό τους. Μά κανένας δέν τόλμησε νά τ' ἀρπάξει ἀπ' τή ράχη τή γυναῖκα. Ἴσως ἐπειδὴ τόν φοβόντουσαν, σάν πιάό μεγάλο. Σάν πιάό δυνατό. Ἴσως γιὰτί νόμιζαν πὼς ἐκεῖνος εἶχε καταφέρει πρῶτος ν' ἀρπάξει τό θύμα... Κι ἔτρεχε στήν

ὄχθη νά τό φάει...

“Ὅσο γιά τόν κροκόδειλο, πού ἄθελά του ἔβγαλε ἔξω κι ἔσωσε τήν Ταταμπού, πολλοί θά σκεφτοῦν: Πῶς ἀφοῦ ἐνιωθε ἕναν ἄνθρωπο στή ράχη του, ἐξακολουθοῦσε νά κολυμπάει στήν ἐπιφάνεια; Γιατί δέν ἔκανε μιά βουτιά στά βαθιά νά τόν πνίξει; Ἔτσι, εὐκολα θά μπορούσε ν’ ἀπαλλαγεῖ ἀπ’ αὐτόν.

Κι ὅμως!... Αὐτό δέν μπορούσε νά γίνει. Γιά ἕνα πολύ ἀπλό λόγο: Ὁ κροκόδειλος ἦταν προσωρινά τυφλός. Δέν ἔβλεπε. Πολύ φυσικό, λοιπόν, νά νιώθει φοβερή στενοχώρια... Κι αὐθόρμητα νά ζητάει νά βρῆται ἔξω. Στήν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ. Στόν ἐλεύθερο ἀέρα!...

Φανταστεῖτε ὅμως τήν κατάπληξη πού δοκιμάζει ἡ μελαψή ἑλληνίδα, ἀμέσως μόλις πατάει τό πόδι της στή στεριά.

Πίσω της, ἀκούει ἄγριες φωνές. Ἀλαλαγμούς! Γυρνάει ξαφνιασμένη. Σέ πολύ κοντινή ἀπόσταση, βλέπει δύο τεράστιες κόκκινες βάρκες. Εἶναι γεμάτες ἀπό μαύρους ἰθαγενεῖς καί λεοπάρδαλες.

Ἡ Ταταμπού εἶχε ἀκούσει πῶς ὁ φύλαρχος Μουχούμ, μέσα σ’ ἕνα τεράστιο κλουβί, συντηροῦσε γυμνασμένες λεοπάρδαλες. Αὐτές ξαμολοῦσε κάθε

φορά πού ἔθελε νά ξεμπερδέψει κάποιον ἐχθρό του. Σέ λίγες στιγμές, τά θεριά αὐτά μπορούσαν νά σπαράξουν ἕνα χωριό ὀλόκληρο.

Ἔτσι, τώρα, οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκοτωμένου φύλαρχου, φόρτωσαν τίς λεοπάρδαλες σέ δύο βάρκες. Καί ρίχτηκαν νά κυνηγήσουν τή μελαψή «κακούργα».

Μόλις θά ἔφταναν στήν ὄχθη, θ’ ἄφηναν λεύτερα τά γυμνασμένα θεριά. Κι ἐκεῖνα θά βρῆσκαν τήν Ταταμπού ὅπου κι ἂν πρόφτανε νά κρυφτεῖ.

Ἡ γιγαντόσωμη κόρη καταλαβαίνει ποιά τύχη τήν περιμένει. Ὅσο κι ἂν τρέξει, δέ θά σωθεῖ. Μένει λοιπόν στήν ὄχθη. Ἔχει τήν ἀπόφαση νά πουλήσει ἀκριβά τή ζωή της.

Γρήγορα σηκώνει ἀπό κάτω μεγάλες πέτρες. Μέ τήν ἀφάνταστη δύναμη πού ἔχει, τίς πετᾶ στήν πρώτη βάρκα πού πλησιάζει. Σημαδεύει τά θεριά. Οἱ πέτρες χτυποῦν μέ ὄρμη πάνω στά κεφάλια τους.

Οἱ λεοπάρδαλες τρομάζουν. Ἀγριεύουν. Θέλουν νά κινηθοῦν. Μά ὁ χῶρος πού βρίσκονται εἶναι στενός. Οἱ βάρκες κινδυνεύουν νά τουμπάρουν. Οἱ μαῦροι, γιά νά σώσουν τήν κατάσταση, σταματοῦν. Δέν προχωροῦν περισσότερο. Οἱ πέ-

Ἡ Ταταμπού κάνει ἕναν ἀφάνταστα γρήγορο ἐλιγμό μέσα στό νερό.

τρεις πού πετάει ή μελαφή γυναίκα είναι μεγάλος κίνδυνος.

Γιά νά τήν κάνουν νά φύγει, τής πετοῦν τά φαρμακερά κοντάρια τους.

Ἡ Ταταμπού ταμπουρώνεται πίσω ἀπ' τόν κορμό ενός δέντρου. Κανένα κοντάρι δέν τή βρίσκει.

Τ' ἀντίθετο γίνεται. Μαζεύει ἀπό κάτω ἕνα-ἕνα τά κοντάρια πού τής πετοῦν. Καί τά ρίχνει πάνω τους.

Τό πρῶτο καρφώνεται στό στήθος μιᾶς λεοπάρδαλης. Τό δεύτερο σκοτώνει ἕνα μαῦρο ἰθαγενή...

Οἱ διῶχτες βλέπουν πῶς μ' αὐτό τόν τρόπο δέν κάνουν τίποτε... Ἔτσι, παίρνουν τή μεγάλη ἀπόφαση. Ἀδιαφορώντας γιά τά κοντάρια καί τίς τρομερές πέτρες πού τούς πετάει ή γυναίκα, προχωροῦν στήν ὄχθη. Σέ λίγο, οἱ λεοπάρδαλες θά πατήσουν τή στεριά. Ἡ Ταταμπού θά γίνει κομμάτια ἀνάμεσα στά δόντια τους.

Ἡ πρώτη βάρκα φτάνει στή στεριά. Μανιασμένα τά θεριά χύνονται ἔξω.

Μά νά!... Τήν κρίσιμη αὐτή στιγμή, κάτι ἀναπάντεχο γίνεται.

Γκαούρ καί Ταταμπού

Ἄς γυρίσουμε γιά λίγο πίσω

στήν ἱστορία μας.

Ὁ Γκαούρ, ὅπως εἶδαμε, κατεβαίνει ἀπ' τό ψηλό, βραχώδικο βουνό του. Κάτω στούς πρόποδες συναντάει ἕνα γνωστό του μαῦρο ἰθαγενή. Ζεῖ ψαρεύοντας κάτω στό μεγάλο ποτάμι.

– Γκαούρ, τοῦ λέει. Ἡ Ταταμπού κινδυνεύει. Πρόφτασε νά τή σώσεις!...

– Ἡ Ταταμπού βρίσκεται ἔδῳ; τόν ρωτάει μ' ἐνδιαφέρον.

– Ναί... Ψάρευα κάπου ἐκεῖ στήν ὄχθη... Τήν εἶδα νά περνάει τό ποτάμι καβάλα σ' ἕνα κροκόδειλο... Πίσω τήν κυνηγοῦσαν δύο βάρκες μέ ἀνθρώπους καί θεριά... Ἐφτασα τρέχοντας ἔδῳ... Φώναξα τόν Ποκοπικό γιά νά σέ εἰδοποιήσει. Μά δέ φαινόταν πουθενά... Τέλος, φώναξα τ' ὄνομά σου.

– Πᾶμε, μουρμουρίζει ὁ Γκαούρ.

Κι οἱ δύο μαζί ἀρχίζουν νά τρέχουν. Τραβοῦν κάτω γιά τό μεγάλο ποτάμι...

Στό μεταξύ, ἔχει ξημερώσει. Ἀπό στιγμή σέ στιγμή ὁ ἥλιος θά ξεπεταχτεῖ ἀγουροξυπνημένος, πίσω ἀπό τό μακρινό γαλάζιο βουνό τής Ἀνατολῆς.

Ὁ Θεός τῆς Ζούγκλας δέ θέλησε νά χαθεῖ ή πανώρια καί ἀτρόμητη Ταταμπού.

Ὁ Γκαούρ φτάνει τή στιγμή

πού ή πρώτη βάρκα πλευρίζει στην όχθη. Καί τά μανιασμένα θηριά χύνονται νά σπαράξουν τή νέα.

Ή ελληνας γίγαντας βγάξει τό τρομερό ούρλιαχτό του.

Οί λεοπάρδαλες παγώνουν απ' τόν τρόπο. Σταματούν ένα μέτρο μακριά απ' τό θύμα τους.

Ή Γκαούρ ούρλιάζει για δεύτερη φορά και χύνεται πάνω τους.

Τά θηριά, πιο τρομαγμένα τώρα, φεύγουν νά σωθούν.

Ή μελαψός γίγαντας χύνεται

Ή Γκαούρ ρίχνει μία ματιά γεμάτη θαυμασμό στην πανώρια μελαψή κοπέλα. Τή βλέπει στηριγμένη στον κορμό ενός δέντρου. Τόν κοιτάζει κι εκείνη με την ίδια έκφραση θαυμασμού στά όμορφα μαύρα μάτια της.

Τό βλέμμα της του δίνει αφάνταστο κουράγιο.

Με μία γρήγορη βουτιά πέφτει στο βαθύ ποτάμι. Κολυμπώντας, φτάνει την τεράστια βάρκα.

Με ασύλληπτη τώρα ταχύτητα αρπάζει τή βάρκα απ' την πλώρη. Τή σηκώνει ψηλά. Τήν

αμέσως πάνω στους μαύρους. Στους ίθαγενείς της πρώτης βάρκας.

Μ' ένα χοντρό κλαδί που βρίσκεται μπροστά του, τους χτυπά... Δυό απ' αυτούς σωριάζονται κάτω νεκροί. Οί άλλοι, τρέχοντας, καταφέρνουν νά σωθούν.

Στό μεταξύ, πλησιάζει στην όχθη ή δεύτερη βάρκα.

Σ' αυτήν βρίσκονται πιο πολλές λεοπάρδαλες. Περισσότεροι μαύροι.

αναποδογυρίζει.

Στις λίγες αυτές στιγμές, οι μαύροι δέν πρόφτασαν νά συνέλθουν. Δέν έκαναν τίποτα για νά έμποδίσουν τό γίγαντα. Τό ξάφνιασμα κι ή κατάπληξη, τους είχαν κοκαλώσει.

Έτσι τώρα, ίθαγενείς και θηριά, βρίσκονται στο νερό. Χαροπαλεύουν μέσα σ' αυτό. Πασχίζουν νά φτάσουν κολυμπώντας στην όχθη. Νά σωθούν.

Στό μεταξύ, ή Γκαούρ έχει βγει κιόλας έξω.

Ο Ταρζάν άναγκάζεται να παλέψει με τη μεγάλη Η. Ώλι ίζει μαζί με τη κόρη μοιάζει με τρελή.

– Πᾶμε, λέει στήν Ταταμπού.
Κι οἱ δύο μαζί φεύγουν τρέχοντας.

Πίσω τους ἀκούγονται οἱ ἀπελπισμένες φωνές τῶν μαύρων. Τούς σπαράζουν οἱ κροκόδειλοι. Ἄκουνε ἀκόμα καί τὰ ἀπαίσια οὐρλιαχτά τῶν θεριῶν πού πνίγονται.

Λίγο πιό πέρα, ἓνας μαῦρος ξεπετάγεται μπροστά τους.

Εἶναι ὁ ψαράς τοῦ ποταμιοῦ. Ἐκεῖνος πού ἔφερε τήν εἶδηση στόν Γκαούρ.

– Χάλμαν, τοῦ λέει ὁ γίγαντας. Θά πάω τήν Ταταμπού στή σπηλιά μου. Ὑστερα θά γυρίσω νά χτυπήσω τούς υπόλοιπους ἐχθρούς. Ποῦ βρίσκεται ἡ καλύβα σου;

– Ἐδῶ κοντά. Πίσω ἀπ’ τὰ πράσινα βράχια.

– Πήγαινε νά πάρεις τό τάμ-τάμ. Οἱ ἰθαγενεῖς θά μοῦ στήσουν ἐνέδρα. Ξέρω καλά τίς συνήθειές τους. Κοίταξε νά δεῖς ποῦ θά κρυφτοῦν. Κρύψου κι ἐσύ κοντά τους. Σάν ἀκούσεις τή φωνή μου, χτύπησε τρεῖς φορές τό τάμ τάμ. Ἔτσι θά καταλάβω ποῦ βρίσκονται. Καί θά χυθῶ πάνω τους.

– Σύμφωνοι. Θά κάνω ὅπως μοῦ λές, τ’ ἀποκρίνεται ὁ μαῦρος. Πές, ὅμως, τί θά μοῦ δώσεις;

– Τίποτα!... Δέν ἔχω τίποτα,

ἀποκρίνεται βιαστικός ὁ γίγαντας.

Ἦ Γκαούρ μέ τήν Ταταμπού συνεχίζουν τό δρόμο τους.

Ἦ ψαράς μουρμουρίζει κατσοφιασμένος:

– Φταίω ἐγώ πού ἔρθα νά σέ εἰδοποιήσω... Μά ἔννοια σου!... Ἄλλοι θά πληρώσουν τόν κόπο μου.

Κι ἀργά παίρνει τό δρόμο γιά τήν κοντινή καλύβα του.

Ἦ αὐγή μιᾶς μεγάλης Ἦγάπης

Γιά πολλή ὥρα ὁ γιγαντόσωμος ἔλληνας κι ἡ πανώρια ἔλληνίδα προχωροῦν ἀμίλητοι.

Πρῶτος ὁ Γκαούρ λέει στήν Ταταμπού:

– Εἶχα ἀκούσει νά μιᾶνε γιά σένα!... Σέ θαύμαζα χωρίς νά σ’ ἔχω γνωρίσει...

Ἐκείνη τόν ρωτάει:

– Ἐσύ ποιός εἶσαι; Πῶς σέ λένε;

– Γκαούρ. Ζῶ σέ μιά σπηλιά πάνω σ’ ἐκεῖνο τό ψηλό, βραχώ-δικο βουνό.

– Μόνος;

– Ὁχι. Μαζί μ’ ἓνα φίλο μου. Τόν Ταρζάν. Ἦγαπιόμαστε καλύτερ’ ἀπ’ ἀδέρφια. Σὺ πῶς βρέθηκες ἐδῶ; Πῶς πέρασες τό ποτάμι;

– Ψάχνω νά βρῶ κάποιον ἐχθρό μου. Εἶναι ἓνας κακοῦρ-

γος λευκός. Σκότωσε τόν πατέρα καί τή μητέρα μου!.. Θέλω νά τόν σπαράξω. Νά έκδικηθῶ!

– Θά σέ βοηθήσω ὅσο μπορῶ, τῆς λέει ὁ Γκαούρ.

– Σ' εὐχαριστῶ, τ' ἀποκρίνεται. Εἶσαι ὁ πιό δυνατός κι ἀτρόμητος ἄνθρωπος πού γνώρισσα στή ζωή μου!... Νομίζω πώς μόνον ἓναν ἄντρα σάν καί σένα θά μποροῦσα ν' ἀγαπήσω. Νά κάνω σύντροφο ἀχώριστο τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Γκαούρ χαμηλώνει τά ὄμορφα, μαῦρα μάτια του.

Προχωροῦν πάλι σιωπηλοί.

Σέ μιά στιγμή, ἓνας τεράστιος ἀγριωπός γορίλας παρουσιάζεται μπροστά τους. Στά χέρια του κρατάει ἓνα τρομερό ρόπαλο. Εἶναι ἔτοιμος νά χυμήξει πάνω τους. Ἡ γιγαντόσωμη κι ἀτρόμητη Ταταμπού, τραβάει τό μαχαίρι τῆς. Κάνει νά ριχτεῖ πρώτη αὐτή στό θεριό. Μέ μιά γρήγορη κίνηση, ὁ Γκαούρ τήν ἀρπάζει ἀπ' τό χέρι. Τή συγκρατεῖ.

– Μή, τῆς λέει. Θά τοῦ μιλήσω καί θά γίνουμε φίλοι.

Μπροστά στις γυναῖκες σαστίζει πάντα. Τά χάνει. Ἡ Ταταμπού ὅμως συνεχίζει:

– Νιώθω πώς κι ἐσύ τά ἴδια συλλογιέσαι γιά μένα. Ὅμως, αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνει... Ἐχω ὀρκιστεῖ, πρῶτα, νά βρῶ τό λευκό κακοῦργο... Πρῶτα νά τόν έκδικηθῶ...

Μέ χαμηλωμένα πάντα τά μάτια, ὁ Γκαούρ, μουρμουρίζει:

– Ἐγώ κι ὁ Ταρζάν θά σέ βοηθήσουμε...

Ἀμέσως λέει στό γορίλα:

– Γκούς μούμμ... Νάχ νάχ, βούνν... Πρῶ, πούλ!

Καί τοῦ μιλάει γιά κάμποσο στήν παράξενη αὐτή διάλεκτο.

Ἡ ἄγρια ἔκφραση τοῦ γορίλα, σιγά-σιγά ἡμερεύει. Ὑστερα, πετάει κάτω τό ρόπαλό του. Πλησιάζει τόν Γκαούρ. Τόν ἀγκαλιάζει. Καί τοῦ γλείφει τό πρόσωπο.

Ἔτσι φιλοῦν οἱ γορίλες.

Ἀμέσως, τό θεριό γυρίζει.

Θέλει νά κάνει τό ίδιο καί στήν Ταταμπού. Τήν άγκαλιάζει...

Ή Γκαούρ τόν έμποδίζει μέ τρόπο. Τόν φιλάει κι αυτός στό μέτωπο. Τόν χαϊδεύει. Καί κάτι τοῦ λέει σιγά στ' αὐτί.

Ή γορίλας σηκώνει ἀπό κάτω τό ρόπαλό του. Τρέχοντας, ὕστερα, χάνεται ἀπό μπροστά τους.

- Χά, χά, γελάει ἡ Ταταμπού. Γιατί δέν τόν ἄφησες νά μέ φιλήσει; Πολύ ζηλιάρης εἶσαι!

- Μέ τούς γορίλες δέ θέλω νά χτυπιέμαι, τῆς λέει ὁ Γκαούρ.

Καί συνεχίζουν τό δρόμο τους.

- Ξέρεις λοιπόν τῆ γλώσσα τους; τόν ρωτάει ἡ νέα. Πῶς μπόρεσες νά τῆ μάθεις;

- Αὐτή τῆ γλώσσα ξέρω καλύτερα, τῆς ἀποκρίνεται. Τῆ μιλοῦσα ἀπό μικρός!...

- Χά, χά, γελάει πάλι ἡ πανώρια μελαψή κόρη. Μήπως λοιπόν εἶσαι γορίλας;

Ξαφνικά, ὁμως, τό πρόσωπό της σοβαρεύει. Τά μάτια της σκοτεινιάζουν παράξενα. Μένει γιά λίγες στιγμές βαθιά συλλογισμένη. Ὑστερα, καρφώνει τό βλέμμα της στό δικό του. Τόν ρωτάει:

- Γκαούρ, ποίος ἦταν ὁ πατέρας σου; Ποιά μητέρα σέ γέννησε;

Ή γίγαντας κουνάει θλιβερά τό πανώριο κεφάλι του.

- Δέν ξέρω... Ποτέ δέν τούς γνώρισα... Μεγάλωσα στή φωλιά μιᾶς καλῆς γορίλαινας... Μ' ἀγαποῦσε σάν παιδί της. Τήν ἀγαποῦσα σάν μητέρα μου... Ἀργότερα, ἔμαθα πῶς δέν ἦμουν γιός της. Μιά γορίλαινα δέ γεννάει ποτέ ἕναν ἄνθρωπο!.. Αὐτά ξέρω μονάχα γιά τῆ ζωή μου... Ἄ, ναι!... Καί κάτι ἄλλο ἀκόμα: Ἡ μάγισσα Χούλχα μοῦ εἶπε κάποτε πῶς ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας ἀτρόμητος λευκός κυνηγός τῆς Ζούγκλας... Μάνα μου μιᾶ μελαψή ἰθαγενῆς. Πανώρια σάν καί σένα!..

Ἡ Ταταμπού δέν τόν ἀφήνει νά προχωρήσει.

Τρελή ἀπό χαρά χύνεται πάνω του. Τόν ἀγκαλιάζει μέ λαχτάρα. Τόν φιλάει στό μέτωπο.

- Γκαούρ, τοῦ φωνάζει μέ περηφάνια. Δέν εἶσαι μόνο πανώριος, δυνατός, ἀτρόμητος!... Εἶσαι καί κάτι παραπάνω ἀκόμα!... Εἶσαι Ἕλληνας!... Ἕνας γνήσιος Ἕλληνας, ἀπό πατέρα καί μητέρα. Ὅπως κι ἐγώ εἶμαι μιᾶ Ἑλληνίδα!

- Τί θά πεῖ Ἕλληνας; ρωτάει σάν χαμένος ὁ Γκαούρ.

Μέ τόν ίδιο ἐνθουσιασμό ἐκείνη, τ' ἀποκρίνεται:

- Ἕλληνας θά πεῖ δόξα!... Ἕλληνας θά πεῖ παλικάριά!... Ἕλληνας θά πεῖ περηφάνια, εὐγένεια, πολιτισμός!... Ἕλληνας θά πεῖ Ἄνθρωπος!

Σηκώνει τό κοντόχοντρο μαύρο χέρι της και του δίνει ένα τρομερό χαστούκι.

Ο Γκαούρ νιώθει ένα παράξενο ρίγος στό κορμί του. Κι άθελα γονατίζει σιγά-σιγά μπροστά στήν πανώρια και γιγαντώσωμη πατριώτισσά του. Ένω εκείνη συνεχίζει μέ τήν ίδια έξαρση:

– Φώναξε: Ζήτω ή Έλλάδα! του λέει ή Ταταμπού.

Η βροντερή φωνή του Γκαούρ σχίζει τόν άέρα:

– Ζήτω ή... Έλλάδα!..

Ύστερα, πιασμένοι άπ' τό χέρι, συνεχίζουν τό δρόμο τους.

Η Ταταμπού έξηγεί στόν Γκαούρ τά λόγια του τραγουδιού. Του μιλάει γιά τή μικρή κι ένδοξη πατρίδα τους. Γιά τήν

παλιά ιστορία της. Γιά τίς όμορφιές της.

Ο Γκαούρ ένθουσιάζεται:

– Θέλω νά πάω στήν Έλλάδα, τής λέει. Πές μου, ποιό μονοπάτι πρέπει νά πάρω...

Η πανώρια κόρη χαμογελάει:

– Είναι πολύ μακριά Γκαούρ!... Ψηλά βουνά και μεγάλες θάλασσες μās χωρίζουν. Μά θά πάμε κάποτε.

– Ναι, θά πάμε!... μουρμουρίζει σάν ήχώ ό γίγαντας.

Ύστερα, ή Ταταμπού του λέει όσα ξέρει γιά τόν πατέρα του. Γιά τή μητέρα του... Γιά τόν τραγικό θάνατο πού βρήκαν...

Τέλος, φτάνουν στους πρό-

ποδες τοῦ ψηλοῦ, βραχώδικοῦ βουνοῦ.

– Ποκοπίκο!... Χουχού!... φωνάζει ὁ Γκαούρ.

Σέ λίγο οἱ δύο νάνοι, πηδώντας ἀπό βράχο σέ βράχο, βρίσκονται κάτω.

Ὁ γίγαντας τούς δείχνει τή νέα:

– Εἶναι ἡ Ταταμπού, τούς λέει. Δείχτε της τό δρόμο νά φτάσει πάνω στή σπηλιά μου. Πεῖτε στόν Ταρζάν νά τῆς κρατήσῃ συντροφιά... Σέ λίγο θά γυρίσω κι ἐγώ....

Καί φεύγει τρέχοντας γιά τήν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ...

Μπροστά ὁ Ποκοπίκο μέ τή Χουχού... Πίσω τους ἡ Ταταμπού, ἀρχίζουν τώρα νά σκαρφάζουν στούς τρομαχτικούς βράχους.

Πλησιάζουν πιά νά φτάσουν στήν κορφή.

Ὁ ἄμοιρος Ποκοπίκο ὅμως ἔχει ἀληθώσει. Κάθε τόσο γυρίζει καί κοιτάζει μέ γουρλωμένα μάτια τή γιγαντόσωμη πεντάμορφη κοπέλα.

Ἡ Χουχού παρακολουθεῖ τίς λαιμαργες ματιές του. Ἔχει γίνει ἔξω φρενῶν.

Καί νά!... Ἐκεῖ πού σκαρφάζουν στά βράχια, ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει. Μουρμουρίζει σιγά:

– Ψυχή μου, κορίτσαρος!... Αὐτή εἶναι γυναίκα γιά μένα!...

Ἡ Χουχού τόν ἀκούει. Ἡ ζήλια τῆς θολώνει τό μυαλό. Σηκώνει τό κοντόχοντρο μαῦρο χέρι της. Καί τοῦ δίνει ἓνα τρομερό χαστούκι.

Ὁ Ποκοπίκο, πάνω στό βράχο πού βρίσκεται, παίρνει πέντ' ἔξι βόλτες. Τό χαστούκι τῆς Χουχούσ τόν γυρίζει γιά λίγο σάν σβούρα. Ὑστερα, χάνει τήν ἰσορροπία του. Γλιστρᾷ ἀπ' τό βράχο.

– Ζωή σέ λόγου σας! προφταίνει νά φωνάξει.

Καί γκρεμίζεται στό τρομαχτικό βάραθρο.

– Ποκοπίκο μου, τί σοῦ ἔκανα! οὐρλιάζει σπαραχτικά ἡ Χουχού.

Καί τραβάει νά ξεριζώσει τήν κωμική φούντα τῶν μαλλιῶν της.

Ὁ προδότης ψαράς

Ἄς δοῦμε τώρα τί ἔγινε μόλις ὁ Γκαούρ μέ τήν Ταταμπού ἔφυγαν τρέχοντας ἀπ' τήν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

Οἱ λεοπάρδαλες τῆς δεύτερης βάρκας καταφέρνουν κολυμπώντας νά βγοῦν στή στεριά. Τρομαγμένες, ὕστερα, σκορπίζουν. Χάνονται, ὅπως κι οἱ πρῶτες. Πέρα, βαθιά, στήν πυκνή, παρθένα Ζούγκλα.

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς χαροπαλεύουν γιά πολύ ἀκόμα στά θολά νερά. Μέ τά μαχαίρια τους

χτυποῦν μανιασμένα τούς κροκόδειλους. Μά τί μποροῦν νά κάνουν!...

Δυό τρεῖς ἀπ' αὐτούς βρίσκουν τρομερό θάνατο ἀνάμεσα στίς τεράστιες μασέλες τους. Οἱ ἄλλοι καταφέρνουν τέλος νά φτάσουν στή στεριά. Νά σωθοῦν.

Φωνάζουν τότε δυνατά. Καλοῦν τούς σκορπισμένους συντρόφους τους. Τούς μαύρους τῆς πρώτης βάρκας.

Ἔτσι, σέ λίγο βρίσκονται ὅλοι συγκεντρωμένοι.

Γκαούρ; τούς ρωτάει. Ἐγώ μπορῶ νά σᾶς βοηθήσω. Τί μοῦ δίνετε;

Οἱ ἰθαγενεῖς τόν τριγουρίζουν. Καθένας τους βγάζει καί τοῦ δίνει ὅ,τι ἔχει. Ἄλλος βραχιόλι. Ἄλλος δαχτυλίδι. Ἄλλος χρυσά φλωριά.

Ὁ ψαράς μαζεύει ὀλόκληρο θησαυρό.

Ἔστερα, τούς λέει τό σχέδιό του:

– Θά κρυφτεῖτε ὅλοι μέσα σ' αὐτούς τούς πυκνοὺς βάτους. Ἐγώ θά κρυφτῶ πίσω ἀπό σᾶς.

Μιλοῦν ζωηρά μεταξύ τους. Χειρονομοῦν.

Ἡ γυναίκα πού σκότωσε τόν ἀρχηγό τους, ξέφυγε. Ὁ μελαψός γίγαντας τούς ἔκανε μεγάλο κακό. Πρέπει νά τούς τιμωρήσουν. Νά ἐκδικηθοῦν... Θά στήσουν ἐνέδρα. Σέ μιά στιγμή, βλέπουν τό μαῦρο ψαρά νά πλησιάζει... Στά χέρια του κρατάει τό τάμ-τάμ. Τό πρωτόγονο τύμπανο.

– Θέλετε νά σκοτώσετε τό

Ὁ Γκαούρ μοῦ εἶπε πῶς θά ξαναγουρίσει. Ἐχουμε συμφωνήσει νά κρυφτῶ μπροστά σας. Μόλις θά τόν δῶ νά χτυπήσω τρεῖς φορές τό τάμ-τάμ. Ἔτσι, θά καταλάβει ποῦ βρισκόμαστε. Αὐτό θά κάνω καί τώρα. Μέ τή διαφορά πῶς ἀντί νά κρυφτῶ μπροστά, θά κρυφτῶ πίσω σας. Ἔτσι, μόλις κάνει νά περάσει τούς βάτους, θά ξεπεταχτεῖτε. Καί θά πέσει σίγουρα στά χέρια σας.

Οί μαῦροι ἀλαλάζουν ἀπό χαρά. Εἶναι βέβαιοι πὼς ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲ θά τοὺς γλιτώσει. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἀρχηγὸς τους, ἓνας μεγαλόσωμος γέρος ἀράπης, μέ χάλκινο κράνος στό κεφάλι, πλησιάζει τόν ψαρά.

– Τό σχέδιό σου εἶναι καλό, τοῦ λέει. Μά δέν ὑπάρχει λόγος νά κρυφτεῖς ἐσύ. Θά κρυφτεῖ ἓνας ἀπό μᾶς πίσω ἀπ' τοὺς ἄλλους. Κι ὅταν φανερωθεῖ ὁ Γκαούρ, θά χτυπήσει τό τάμ τάμ.

– Κι ἐγὼ τί θά κάνω; ρωτάει παραξενεμένος ὁ προδότης ψαράς.

– Θά πεθάνεις, μουγκρίζει ὁ γέροντας ἀράπης. Ὁ προδότης εἶναι ἄχρηστος μετά τὴν προδοσία.

Καί τελειώνοντας τὰ σοφὰ αὐτά λόγια, καρφώνει τό μαχαίρι στήν καρδιά του.

Ὁ κακὸς ψαράς σωριάζεται κάτω νεκρός.

– Πάρτε τώρα πίσω τὰ πράγματά σας, λέει στοὺς συντρόφους του ὁ γέρος.

Γρήγορα καθένας παίρνει ὅ,τι εἶχε δώσει.

Ὁ μεγαλόσωμος ἀράπης σηκώνει τώρα τό σκοτωμένο ψαρά. Κάνοντας λίγα βήματα φτάνει στήν ὄχθη. Τόν πετᾶ στό νερό.

Δυὸ κροκόδειλοι τόν ἀρπάζουν μέ τίς τεράστιες μασέλες τους. Τραβοῦν ὁ ἓνας ἀπό ὁ δῶ,

ὁ ἄλλος ἀπό κεῖ... Καί τόν μοιράζονται. Ὑστερα οἱ ἰθαγενεῖς βάζουν σ' ἐνέργεια τό σχέδιο τοῦ προδότη. Κρύβονται ὅλοι γύρω στοὺς πυκνοὺς βάλτους. Ἐνας μόνο μένει πίσω ἀπ' τοὺς ἄλλους. Κρατάει τό τάμ τάμ... Ἄμα φανερωθεῖ ὁ Γκαούρ, θά χτυπήσει τρεῖς φορές.

Περνάει ἔτσι πολλή ὥρα.

Ξαφνικά, τό μάτι τοῦ φύλακα παίρνει τό γίγαντα νά πλησιάζει. Χτυπάει.

– Τάμ... Τάμ... Τάμ...

Ὁ Γκαούρ προσανατολίζεται. Καταλαβαίνει πὼς οἱ μαῦροι βρίσκονται πίσω ἀπ' τοὺς βάλτους... Καί τρέχει κατά κεῖ.

Δέν προφταίνει ὅμως...

Οἱ ἰθαγενεῖς ξεπετιοῦνται μπροστά του, πίσω του, στά πλάγια.

Πολλοί μαζί τόν ἀρπάζουν. Τόν χτυποῦν στό κεφάλι. Τόν ρίχνουν κάτω. Τοῦ δένουν γερά χέρια καί ποδάρια.

– Φωτιά!... Γρήγορα φωτιά νά τόν κάψουμε!... φωνάζει ὁ γέρος ἀράπης.

Ταρζάν καί Ταταμπού

Ὁ Ποκοπικό γκρεμίζεται ὅπως εἶδαμε, στό τρομαχτικό βάραθρο.

Μά ἡ γιγαντόσωμη Ταταμπού πού σκαρφαλώνει στόν παρακά-

τω βράχο, προφταίνει κι άπλώνει τό χέρι της. Έτσι άρπάζει τό μικροσκοπικό νάνο στόν άέρα. Καί τοῦ σώζει τή ζωή.

- Σ' εύχαριστώ, τῆς λέει ό Ποκοπίκο. "Αν γλιστρήσεις κι έσύ καμιά φορά, έτσι θά... σ' άρπάξω στόν άέρα!

Έ Η Ταταμπού χαμογελάει.

Ό Ποκοπίκο γυρίζει τώρα στή Χουχού.

- "Αν μοῦ ξαναδώσεις τέτοιο χαστούκι, τῆς λέει άγρια, θά σοῦ άπαγορέψω νά... μ' άγαπᾶς!

"Ετσι, σέ λίγο, φτάνουν κι οι τρεῖς τους στήν κορφή.

Ό Ποκοπίκο μπαίνει πρώτος στή σπηλιά πού βρίσκεται ό Ταρζάν.

- "Αδερφέ μου Μεγαλειότατε, τοῦ λέει. Ό Γκαουράκος οίκονόμησε μιά νύφη, μπουκιά καί συχώριο!... Τώρα είναι πού θά φάτε τά μουστάκια σας!...

"Υστερα βγαίνει έξω.

- Περάστε, μαμαζέλ, λέει στήν Ταταμπού.

Έ Εκείνη προχωρεῖ. Ταυτόχρονα βγαίνει κι ό Ταρζάν. Συναντιοῦνται στ' άνοιγμα τῆς σπηλιάς.

Μέ τήν πρώτη ματιά πού τοῦ ρίχνει ή πανώρια νέα, τό πρόσωπό της παίρνει έκφραση φρίκης.

- Κακοῦργε! οὔρλιάζει. Σέ βρίσκω, έπιτέλους!..

Τραβάει μέ λύσσα τό μαχαίρι

Τραβάει μέ λύσσα τό μαχαίρι της καί χύνεται νά τόν σπαράξει.

της. Χύνεται νά τόν σπαράξει.

Σβέλτος καί χεροδύναμος ό Ταρζάν, τῆς ἀρπάζει τό χέρι.

Μέ τ' ἀριστερό τώρα ἡ μανιασμένη Ταταμπού πασχίζει νά τοῦ βγάλει τά μάτια.

Ὁ Ταρζάν ἀναγκάζεται νά παλέψει μαζί της. Ἡ μελαψή κόρη μοιάζει μέ τρελή. Τόν χτυπᾶ, τόν κλοτσᾶ, τόν δαγκώνει!

Ἡ Χουχού τούς κοιτάζει τρομαγμένη. Μέ γουρλωμένα μάτια. Μ' ἀνοιχτό στόμα!...

Ὁ Ποκοπικό μурμουρίζει ἀδιάφορα:

– Ἄρχισαν οἱ... διασχύσεις!...

Ὁ Ταρζάν, μέ μεγάλη δυσκολία, καταφέρνει τέλος νά δαμάσει τή γιγαντόσωμη μελαψή.

Ἐκείνη βάζει τό μαχαίρι της στή θήκη. Τόν κοιτάζει μ' ἀφάνταστο μίσος.

Τό πρόσωπο τοῦ ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας ἔχει γίνει κίτρινο σάν τή φλούδα τοῦ γινωμένου λεμονιοῦ.

Τή ρωτάει:

– Ποιά εἶσαι, κοπέλα μου; Ποτέ δέ σ' ἔχω ξαναδεῖ... Τί κακό σοῦ ἔχω κάνει; Γιατί θέλησες νά μέ σκοτώσεις;...

– Σκότωσες τόν πατέρα μου!.. Τή μητέρα μου!.. Εἶσαι ἕνας κακοῦργος!..

Μέ μεγάλη προσπάθεια ό Ταρζάν καταφέρνει νά χαμογελάσει.

– Δέν εἶμαι ἐγώ αὐτός πού νομίζεις, τῆς λέει. Ἐμένα μέ λένε Ταρζάν.. Ἐχω ἕνα δίδυμο κακό ἀδερφό. Εἶναι ἴδιος μέ μένα. Μοιάζουμε σάν δυό σταγόνες νερό... Κάποτε μοῦ ἔχε πει πώς στή μακρινή Ζούγκλα, πού βρίσκεται πέρα ἀπ' τό μεγάλο ποτάμι, συνάντησε μιά πανώρια μελαψή κοπέλα... Πώς θέλησε νά τήν ἀρπάξει... Πώς χτυπήθηκε μέ τούς γονιούς της... Πώς τούς σκότωσε... Καί πώς τέλος τήν ἔχασε. Πουθενά δέν μπόρεσε νά τή βρεῖ... Ἐσύ ἤσουν λοιπόν αὐτή ἡ κοπέλα;

Ἡ Ταταμπού κλονίζεται. Ρίχνει ἐξεταστικές ματιές στό πρόσωπο καί στό κορμί τοῦ Ταρζάν. Προσπαθεῖ νά ξαναφέρει στά μάτια της ζωντανή τήν εἰκόνα τοῦ ἐχθροῦ της.

Ἐστερα τόν ρωτάει:

– Ἐχεις ἀδερφό; Πώς τόν λένε; Ποῦ θά τόν βρῶ;

Ὁ Ταρζάν κομπιάζει ν' ἀποκριθεῖ. Τέλος, μурμουρίζει.

– Τόν λένε Ναζράτ!... Εἶναι ἕνας ἀπαίσιος κακοῦργος. Ζεῖ κάπου ἐδῶ κοντά. Σέ μιά ὑπόγεια σπηλιά τῆς Ζούγκλας. Κάποτε ζούσαμε μαζί... Μιά νύχτα θέλησε νά μέ δολοφονήσει... Τόν κυνήγησα. Μά δέν πρόλαβα νά τόν σκοτώσω. Τοῦ πέταξα τό μαχαίρι μου... Τόν χτύπησα στό δεξιό πόδι. Ἀπό τότε, κουτσαίνει λίγο σάν περπατᾶ. Εἶναι τό μόνο

σημάδι πού μπορεί κανείς νά μάς ξεχωρίσει. Ἄργότερα χωρίσαμε. Ἄπό τότε δέν τόν ξαναεἶδα. Δέ θέλω νά τόν ξέρω γιά ἀδερφό μου. Μᾶς χωρίζει θανάσιμο μῖσος.

Ἡ Ταταμπού μένει γιά λίγο βαθιά συλλογισμένη. Στό νοῦ της φέρνει ὅσο μπορεί πῶ καθαρά τήν εἰκόνα τοῦ κακούργου λευκοῦ. Θυμᾶται πῶς κοῦτσαινε λίγο ἀπ' τό ἕνα του ποδάρι. Ἄρα, ὁ Ταρζάν λέει ἀλήθεια. Ὁ κακός ἀδερφός του ἦταν ὁ φονιάς τῶν γονιῶν της.

γενναῖος! Κανένας ποτέ δέ θά μπορέσει νά τοῦ κάνει κακό!..

Ἄπό τόν Ταρζάν κατσουφιάζεται. Δαγκώνει τά χεῖλια του. Μουρμουρίζει:

– Ἴσως νά κινδυνεύει. Θά πάω νά τόν βοηθήσω!...

– Δύσκολο μοῦ φαίνεται, κάνει ἡ Ταταμπού. Ἄν ὅμως κινδυνεύει, θά ἴρθω κι ἐγώ μαζί σου...

Ἄπό τόν Γκαούρ εἶναι ὁ ἄντρας πού θά ἀγαπήσω. Ὁ ἄντρας πού θά παντρευθῶ!... Πρῶτα, ὅμως, θά σπαράξω τόν κακούργο ἀδερφό σου!... Μέχρι τότε θά μείνω ἐδῶ,

– Συχώρεσέ με, τοῦ λέει. Μοιάζετε πολύ... Νόμισα πῶς ἦσουν ἐσύ!...

Ἄπό τόν Γκαούρ ἀργεῖ

– Ὁ Γκαούρ πού εἶναι; ρωτάει ὁ Ταρζάν σέ λίγο.

– Γύρισε νά χτυπηθεῖ μέ τούς μαύρους πού μέ κυνηγοῦσαν, τ' ἀποκρίνεται ἡ Ταταμπού. Ἄργησε βέβαια πολύ. Μά δέν ἀνησυχῶ... Εἶναι τόσο δυνατός!... Τόσο

στή σπηλιά. Θά ζήσω κοντά στόν Γκαούρ σάν ἀδερφή...

Ἄπό τόν Ταρζάν κατσουφιάζεται ἀκόμα πῶ πολύ τώρα. Δαγκώνει μέ πῶ δύναμη τά χεῖλια του.

– Πᾶμε, τῆς λέει ξερά. Γιά ν' ἀργήσει ὁ φίλος μου, κάτι σοβαρό θά τοῦ συμβαίνει.

Καθῶς προχωροῦν, ὁ Ταρζάν βγάζει τή φοβερή κραυγή του. Φωνάζει τό Σόμ. Τόν πιστό του ἐλέφαντα.

Ἄπό τόν Εὐκείνος δέν ἀργεῖ νά φτάσει

κοντά τους.

Ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας βοηθάει τὴν πανώρια Ἑλληνίδα ν' ἀνέβει στὴ ράχη του. Ἀνεβαίνει κι αὐτός.

Καὶ τρέχουν γιὰ τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Τέλος, φτάνουν ἐκεῖ. Ἄγριες φωνές κι ἀλαλαγμοὶ ἀντηχοῦν στ' αὐτιά τους. Κοιτάζουν σάν χαμένοι.

Οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς ἔχουν ἀνεβάσει δεμένο τὸν Γκαοῦρ πάνω σ' ἓνα μεγάλο ρετινόδεντρο. Τὸν ἔχουν σιγουρέψει καλά ἀνάμεσα στὰ κλαδιά του. Κάτω ἀπ' τὸ δέντρο ἀναψαν φωτιά. Τὰ πρῶτα κλαδιά του ἀρχίζουν ν' ἀνάβουν. Σέ λίγο, ὀλόκληρο τὸ ρετινόδεντρο θά φουντώσει στίς φλόγες. Ὁ ἄμοιρος Γκαοῦρ θά βρεῖ τὸν πιό φριχτό θάνατο. Θά καεῖ ζωντανός.

– Κακοῦργοι! οὐρλιάζει ὁ Ταρζάν.

Καὶ σάν μανιασμένο λιοντάρι πηδάει ἀπ' τὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα. Σφίγγοντας τὸ μαχαίρι του χύνεται πάνω τους.

Τὸ ἴδιο κάνει κι ἡ ἀτρόμητη Ταταμπού.

Οἱ μαῦροι τὰ χάνουν.

Τὰ φονικά μαχαίρια τοῦ λευκοῦ καὶ τῆς μελαψῆς, σχίζουν τὰ στήθια τους.

Ἐνας, δύο, τρεῖς, τέσσερες, πέντε, σωριάζονται κάτω. Οὐρ-

λιάζουν σπαράζοντας. Ἀπ' τὰ στόματά τους βγαίνουν κόκκινοι ἀφροί...

Οἱ ἄλλοι ἰθαγενεῖς τρομάζουν. Τρέχουν νά σωθοῦν.

Στό μεταξύ, οἱ φλόγες σκαρφαλώνουν στό ρετινόδεντρο. Στὰ ψηλά κλαδιά του ὁ Γκαοῦρ ἀρχίζει νά καίγεται... Οὐρλιάζει ἀπ' τοὺς πόνους!...

Τρελὴ ἀπὸ ἀγωνία ἡ Ταταμπού, κάνει νά σκαρφαλώσει στό δέντρο. Πιάνεται ἀπὸ ἓνα ἀναμμένο κλαδί. Ξεφωνίζει ἀπ' τὸ κάψιμο!.. Παρατάει τὴν τρελὴ προσπάθεια.

Ὁ Ταρζάν τὰ ἔχει χάσει κι αὐτός. Δέν ξέρεي τί νά κάνει... Τὸ μυαλό του ἔχει σταματήσει...

Νά, ὅμως!... Ὁ γιγαντόσωμος ἐλέφαντας ἔρχεται νά σώσει τὴν κατάσταση.

Τρέχοντας ὁ Σόμ, φτάνει στὴν ὄχθη. Βουτάει τὴν προβοσκίδα του στό ποτάμι. Ρουφάει νερό. Πλησιάζει στό δέντρο πού καίγεται.. Τὸ πετάει μὲ ὄρμη στὰ ἀναμμένα κλαδιά του... Σβήνει τίς φλόγες. Ξαναγουρίζει στό ποτάμι. Ρουφάει ἄλλο νερό. Καὶ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο περιορίζει τὴ φωτιά.

Ξαφνικά, ὅμως, κάτι ἀφάνταστα τραγικὸ γίνεται.

Καθὼς πάει γιὰ δέκατη φορὰ στό ποτάμι νά ρουφήξει νερό, ἓνας κροκόδειλος ἀνοίγει τίς τεράστιες μασέλες του... Τ'

Γειά σας, τούς λέει. Θά είμαι πάντα φίλος κι αδερφός σας!..

άρπάζει τήν προβοσκίδα.

Ή γιγαντόσωμος Σόμ στριγγλίζει σπαραχτικά. Παλεύει άπεγνωσμένα νά λευτερωθει. Τραβάει έξω τόν κροκόδειλο.

Στό μεταξύ, οι μισοσβησμένες φλόγες αρχίζουν νά ξαναφουντώνουν στό δέντρο..

Ή Γκαούρ, σίγουρα πιά θά καεί σαν λαμπάδα.

Ή γιγαντόσωμη και πανώρια Ταταμπού τραβάει πάλι τό φονικό μαχαίρι της.

Ή έλέφαντας Σόμ κουνάει δεξιά κι άριστερά τήν προβοσκίδα του. Ή κροκόδειλος τή δαγκώνει γερά. Άδύνατο νά ξεκολλήσει από πάνω.

Ή Ταταμπού πλησιάζει τά δυό θεριά πού παλεύουν. Περιμένει τήν κατάλληλη εύκαιρία...

Σέ μία στιγμή, ό Σόμ αναποδογυρίζει τόν κροκόδειλο.

Ταυτόχρονα, ή μελαπή κόρη καρφώνει πολλές φορές τό μαχαίρι της στήν κοιλιά του. Τόν σκοτώνει.

Λεύτερος τώρα ό έλέφαντας συνεχίζει τό έργο του.

Σέ λίγο σβήνει τή φωτιά του δέντρου.

Ή Ταρζάν ανεβαίνει πάνω. Κόβει τά σχοινιά πού δένουν τόν Γκαούρ. Τόν λευτερώνει. Πηδούν κι οι δυό χαρούμενοι κάτω.

Ή μελαψός γίγαντας φιλάει

τήν Ταταμπού στο μέτωπο.

– Σ' ευχαριστώ, τῆς λέει. Μοῦ ἔσωσες κι ἐσύ τή ζωή. Τώρα δέ μοῦ χρωστᾶς τίποτα.

Ἔστερα, γυρίζει στόν Ταρζάν.

– Σ' ευχαριστώ καί σένα, φίλε κι ἀδερφέ!... Κάθε στιγμή πού περνάει, σέ θαυμάζω καί σ' ἀγαπῶ πιά πολύ.

Οἱ δύο γίγαντες βοηθοῦν τώρα τήν Ταταμπού νά ξανακαθίσει στή ράχη τοῦ ἐλέφαντα. Ἐκεῖνοι ἀκολουθοῦν μέ τά πόδια. Πίσω ἀπ' τό γιγαντόσωμο ζῶο.

Παίρνουν τό δρόμο γιά τό ψηλό, βραχώδικο βουνό.

Ἦ Ταρζάν φαίνεται κακόκεφος. Περπατάει μέ τό κεφάλι κάτω... Τά μάτια του εἶναι σκοτεινά. Τό μέτωπό του ζαρωμένο...

– Τί ἔχεις, καλέ μου φίλε; τόν ρωτάει ὁ Γκαούρ.

– Τίποτα... Ἦ πανώρια Ταταμπού, σάν ἔφτασε στή σπηλιά σου, χύθηκε νά μέ σπαράξει...

– Γιατί; κάνει σάν χαμέγος ὁ Γκαούρ.

Ἦ μελαψή νέα τ' ἀποκρίνεται πάνω ἀπ' τόν ἐλέφαντα.

– Συχώρεσέ με, Γκαούρ... Νόμισα πώς ἦταν ὁ λευκός ἄντρας πού σκότωσε τούς δικούς μου... Μοιάζει τόσο πολύ!..

Ἦ Γκαούρ κατσοφιάζει. Ρίχνει στόν Ταρζάν ἕνα παράξενο βλέμμα. Μουρμουρίζει:

– Δέν εἶναι δυνατό! Ἦ Ταρζάν δέν μπορεῖ νά ἔκανε τέτοιο ἔγκλημα...

– Καί βέβαια, τ' ἀποκρίνεται ἡ Ταταμπού. Ἦ λευκός ἄντρας πού ζητάω νά σπαράξω, εἶναι ὁ δίδυμος ἀδερφός του.

Ἦ Γκαούρ ξαφνιαάζεται:

– Ἔχεις ἀδερφό; ρωτάει τόν Ταρζάν. Πρώτη φορά τ' ἀκούω.

– Ναι, μουρμουρίζει ἐκεῖνος. Τόν λένε Ναζράτ. Μοῦ μοιάζει καταπληκτικά. Μόνο πού κουτσαίνει λίγο ἀπ' τό δεξί ποδάρι. Εἶναι ὅμως ἕνας ἀπαίσιος κακοῦργος. Τόν μισῶ... Ποτέ δέ μιλάω γι' αὐτόν.. Ντρέπομαι νά μάθει ὁ κόσμος πώς εἶναι ἀδερφός μου.

Ἦ Γκαούρ κοιτάζει τόν Ταρζάν ἀλλόκοτα.

– Καί πού ζεῖ αὐτός ὁ ἀδερφός σου;

– Κάπου κοντά μας... Σέ μιά ὑπόγεια σπηλιά. Πολλές φορές θά ἔχεις συναντηθεῖ μαζί του... Ἦ ἴσως νά τοῦ ἔχεις σώσει καί τή ζωή... Μά πάντα θά νόμιζες πώς εἶμαι ἐγώ... Γιά ὅσα ἔγκλήματα μέ κατηγοροῦν, αὐτός τά ἔχει κάνει.. Τώρα, σίγουρα θά μάθει πώς ἔφτασε ἐδῶ ἡ Ταταμπού... Νά προσέξετε πολύ.. Ἦ Ναζράτ

θά προσπαθήσει νά τήν άρπάξει...

Ή Γκαούρ χαμογελάει:

- Τόσο δυνατός είναι λοιπόν ό κακός άδερφός σου; Θα μπορέσει νά νικήσει καί τούς δυό μας, γιά νά πάρει τήν Ταταμπού;

Στό μεταξύ, έχουν φτάσει στους πρόποδες του βουνού μέ τούς βράχους. Ή μελαπή κόρη πηδάει άπ' τή ράχη του έλέφαντα.

- Ήγώ δέ θα μείνω μαζί σας, μουρμουρίζει ό Ταρζάν. Νοστάλησα τή σπηλιά μου... Θα φύγω... "Υστερα, βρίσκω πώς είναι καλύτερα νά μείνετε μόνοι...

- "Όχι, φωνάζει ό Γκαούρ. Θα

μείνεις κοντά μας...

Ή Ταρζάν έχει πηδήσει κιόλας στή ράχη του έλέφαντα.

- Γειά σας, τούς λέει. Θα είμαι πάντα φίλος σας κι άδερφός σας!.. Καί μήν ξεχνάτε τόν κακούργο Ναζράτ!..

Ή Γκαούρ κι ή Ταταμπού στέκονται γιά ώρα πολλή άκίνητοι. Τόν βλέπουν νά χάνεται άργά πέρα στό θαμπό φως του σούρουπου!

- Νομίζει πώς αγαπιόμαστε, ψιθυρίζει ό έλληνας γίγαντας. Γι' αυτό φεύγει...

"Υστερα, πιάνει τήν πανώρια μελαπή κόρη άπ' τό χέρι. Κι αρχίζουν νά σκαρφαλώνουν μαζί στά τρομαχτικά βράχια!..

ΤΕΛΟΣ

Λίγα λόγια για τό επόμενο τεύχος Νο 16 τής σειράς

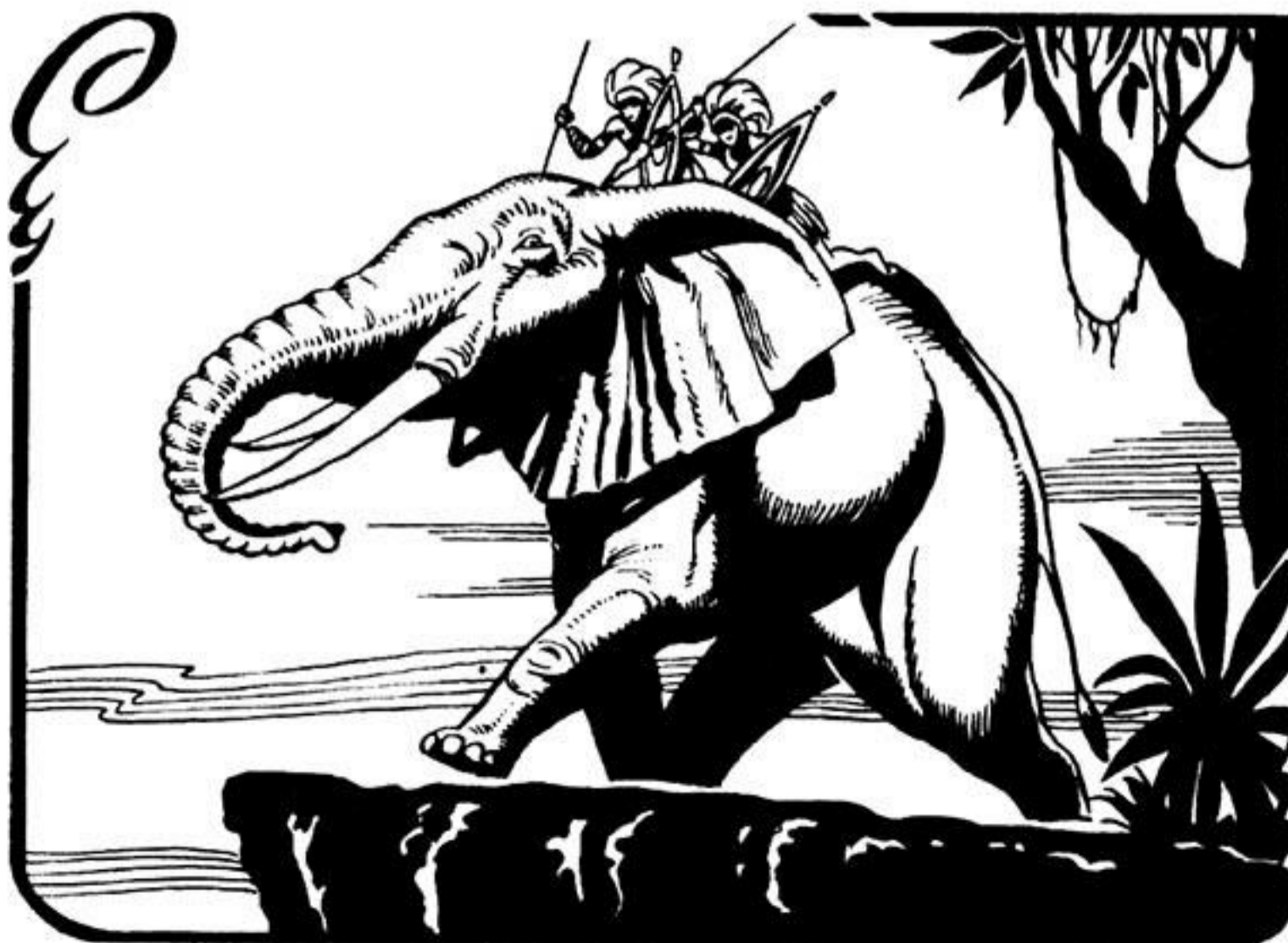
ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

μέ τίτλο:

«Η ΘΥΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ»

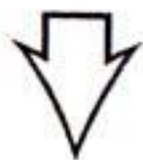
Μιά καινούρια περιπέτεια γεννιέται στά βάθη τής ζούγκλας
μέ τούς δυό αιώνιους ανταγωνιστές, πού θά κρατήσει σέ
άγωγία κι ένδιαφέρον μικρούς και μεγάλους.

Μιά από τίς εικόνες του Νο 16

Αρνιέται νά ύπακούσει στίς προσταγές τους.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ!!

**Η ΜΑΧΗ
ΤΩΝ ΠΛΑΝΗΤΩΝ**

**Ή σειρά πού συναρπάζει μικρούς και μεγάλους
άπ' τήν τηλεόραση — κάθε 15 μέρες στά περίπτε-
ρα και στά βιβλιοπωλεία!**

**ΕΚΔΟΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ «HARMI-PRESS»
ΧΑΡ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑ, Ο.Ε.
ΛΕΩΦ. ΚΗΦΙΣΟΥ 85 — ΑΙΓΑΛΕΩ
ΤΗΛ. 3471503 — 3455276**

